

การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

The Influencing Factors of Sexual Risk Behavior for Having Sex of Students
in Secondary School Students

Received: May 18, 2021

Revised: July 1, 2021

Accepted: July 13, 2021

วัลลภา วงศ์ศักดิ์รินทร์*

Wanlapa Wongsakdirin

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร 2) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร โดยจำแนกตามระดับชั้น กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนหญิง ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 144 คน ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างโดยวิธีสุ่มแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว ผลการวิจัยพบว่า 1) พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร อยู่ในระดับน้อย 2) พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร เมื่อจำแนกตามระดับชั้น ไม่พบความแตกต่าง

คำสำคัญ : พฤติกรรมเสี่ยง/ เพศสัมพันธ์/ มัธยมศึกษาตอนปลาย

Abstract

The purposes of this research were 1. to study the level of sexual risk behavior for students in secondary school students, The Demonstration school of Silpakorn University. 2. to compare sexual risk behavior for students in secondary school students, The Demonstration school of Silpakorn University classified by educational level . Research Sample were female students in secondary school students, The Demonstration school of Silpakorn University 144 students derived by stratified random sampling technique as distributed by school. Instruments used to collect data was questionnaire constructed by the researcher. Data

* อาจารย์ โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศิลปากร

Instructor, The Demonstration School of Silpakorn University, thailand

Corresponding Author E-mail Address: apple_pong_@hotmail.com

.....
were analyzed for Percentage, Mean, Standard Deviation, One-Way ANOVA. The results found that : 1. The sexual risk behavior for students in secondary school students, The Demonstration school of Silpakorn University were at a low level. 2. The sexual risk behavior for students in secondary school students, The Demonstration school of Silpakorn University as classified by educational level were not statistical difference.

Keywords : Sexual Risk Behavior/ Having Sex/ Secondary School

บทนำ

วัยรุ่นและเยาวชน เป็นกลุ่มประชากรในช่วงวัยที่กำลังเปลี่ยนผ่านจากวัยเด็กสู่วัยผู้ใหญ่ ภายใต้การเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและจิตใจ ปัจจัยสภาพแวดล้อม ครอบครัวและบุคคลรอบข้าง รวมถึงสิ่งเร้าและสิ่งกระตุ้นรอบด้าน เป็นทั้งปัจจัยบวกและปัจจัยเสี่ยงที่สังคม โดยเฉพาะครอบครัวและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องทำความเข้าใจ ให้ความสำคัญและการสนับสนุนที่เหมาะสม โดยปัญหาแม่วัยรุ่นแม้มีแนวโน้มลดลง แต่พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการมีจำนวนคู่นอนที่เพิ่มขึ้น การไม่ใช้ถุงยางอนามัยในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และจำนวนผู้ป่วยโรคซิฟิลิสในกลุ่มวัยรุ่นและเยาวชนมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ในปี 2562 วัยรุ่นและเยาวชนป่วยด้วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์รวมทุกโรค (ไม่รวมเอชไอวี/เอดส์) จำนวน 16,262 คน กลุ่มอายุ 10-14 ปี จำนวน 687 คน กลุ่มอายุ 15-19 ปี จำนวน 15,575 คน เป็นปัญหาที่ต้องเฝ้าระวังเช่นเดียวกัน พฤติกรรมเสี่ยงทางสุขภาพอื่น ๆ การรณรงค์ให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ อาจยังไม่เข้าถึงวัยรุ่นและเยาวชน หรือยังไม่สามารถปรับทัศนคติเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย เพื่อการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย หรืออาจเป็นเพราะพฤติกรรมทางเพศที่เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งพฤติกรรมทางเพศของประชากรวัยเรียนดูเหมือนจะดีขึ้น เช่น การมีเพศสัมพันธ์เพื่อแลกกับเงินหรือสิ่งของที่ลดลง แต่ก็พบว่าจำนวนคู่นอนของประชากรวัยนี้มีแนวโน้มเพิ่มจำนวนมากขึ้นทั้งในเพศชายและเพศหญิง สถาบันวิจัยประชากรและสังคม (Institute for Population and Social Research, 2020: 8 – 9, 20)

พฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่นที่เป็นปัญหาสำคัญในปัจจุบันคือ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ โดยการเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชนในลักษณะกระตุ้นอารมณ์ทางเพศเช่น การดูละครโทรทัศน์ เว็บไซต์ที่มีการกอดจูบ ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ การอยู่กับเพศตรงข้ามตามลำพังเช่น การอยู่ลำพังสองต่อสอง การอยู่ในที่ลับตาคน โรงภาพยนตร์เป็นต้น การแตะต้องสัมผัสในเชิงชู้สาวกับเพศตรงข้ามเช่น การจับมือกัน โอบเอว กอดจูบ และการแต่งกายที่ล่อแหลมเช่น การใส่เสื้อรัดรูปเน้นสัดส่วน นุ่งสั้นเพื่อดึงดูดความสนใจเพศตรงข้าม ซึ่งเป็นปัจจัยเสี่ยงที่มีอิทธิพลทำให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน โดย วัชรกุล ภัทรกุล (Phattharakul, 2009: 23) กล่าวว่า พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศหมายถึง การแสดงพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมของวัยรุ่น อันนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร เช่น การจับมือ ถือแขนกับเพศตรงข้าม การจูบ การโอบกอด หรือการสัมผัสสลับคลำร่างกายเป็นต้น การแต่งกายของวัยรุ่นหญิง ในปัจจุบัน เช่น การใส่เสื้อสายเดี่ยว การนุ่งกระโปรงสั้น การใส่เสื้อเกะออก หรือการใส่เสื้อรัดรูปจนมองเห็นสัดส่วนของร่างกาย เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ถือเป็นการกระทำหรือพฤติกรรมที่ยั่วยุให้เพศชายเกิดแรงขับทางเพศได้ และความเอื้ออำนวยของสถานเริงรมย์และสิ่งบันเทิงต่าง ๆ ก็เป็นแรงเสริมให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์

ก่อนวัยอันควรซึ่งการมีเพศสัมพันธ์ในลักษณะนี้วัยรุ่นมักไม่ได้คิดว่าจะเกิดขึ้น จึงทำให้ไม่ได้เตรียมตัว และเตรียมการในการป้องกัน ผลกระทบในภายหลังการมีเพศสัมพันธ์ เช่น การตั้งครรภ์ จึงเป็นภาระตกอยู่ที่ฝ่ายหญิงเพียงฝ่ายเดียว

จากที่กล่าวมาข้างต้น พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะวัยรุ่นที่กำลังศึกษาในสถานศึกษา ปัญหานี้ยังปรากฏมากในปัจจุบัน โดยเฉพาะในเพศหญิงมีพฤติกรรมที่กล้ามากขึ้นในเรื่องเซ็กส์ มีพฤติกรรมชอบเที่ยวในแหล่งอบายมุข นอกจากนั้นยังพบว่าผู้หญิงให้ความสำคัญต่อการครองตัวเป็นหญิงพรหมจรรย์ให้ถึงวันแต่งงานน้อยลงหรือมีความรักนวลสงวนตัวน้อยลง และมีความกล้าเปิดเผยพฤติกรรมที่เกี่ยวกับเพศสัมพันธ์มากกว่าวัยรุ่นสมัยก่อน กัญญา กลายสุข (Klaysuk, 2009: 1) จะเห็นได้ว่าพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องหนึ่งที่สำคัญต่อชีวิตของนักเรียน

ผู้วิจัยเป็นครูผู้สอนในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร เห็นความสำคัญอย่างยิ่งในการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร เนื่องจากนักเรียนหญิงในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายอยู่ในช่วงวัยรุ่น มีการเจริญและพัฒนาการทางเพศอย่างชัดเจน วัยรุ่นเริ่มสนใจในเรื่องเพศอย่างจริงจัง และสนใจเพื่อนต่างเพศมากขึ้น อยากมีคู่รักหรือแฟน มีความอยากรู้อยากเห็น ต้องการแสวงหาความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ โดยฝ่ายปกครองของโรงเรียนได้มีระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้ามในทางซู้สาว และมีบทลงโทษชัดเจน ได้แก่ การกล่าวตักเตือนความประพฤตินักเรียนที่มีพฤติกรรมปฏิบัติตนกับเพศตรงข้ามที่ไม่เหมาะสม เช่น การประพฤติตนในทางอนาจาร การอยู่กันตามลำพังในที่ลับตาคน การเดินจับมือถือแขน การโอบกอดกัน จะได้รับการตักเตือนให้นักเรียนประพฤติปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับบทบาทหน้าที่ของตนเองในโรงเรียน เพื่อเป็นการสร้างแนวทางในการป้องกันและลดพฤติกรรมเสี่ยง เมื่อฝ่ายปกครองได้รับแจ้ง จะมีการดำเนินการเรียกนักเรียนมาพบ เพื่อพูดคุย ตักเตือนให้แนวทางในการปฏิบัติตนให้เหมาะสม ดำเนินการแจ้งผู้ปกครองเป็นลายลักษณ์อักษรต่อไป งานวิจัยนี้ทำให้ทราบถึงพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร และได้ข้อมูลพื้นฐานในด้านพฤติกรรมเสี่ยงด้านต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดนโยบาย และกลวิธีในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ในครอบครัว โรงเรียน สถาบันการศึกษา และสังคมต่อไป

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ความหมายของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

กัญญา กลายสุข (Klaysuk, 2009) พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หมายถึง การแสดงพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมของวัยรุ่น อันนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร เช่น การจับมือถือแขนกับเพศตรงข้าม การจูบ การโอบกอด หรือการสัมผัสสลับคลำร่างกายเป็นต้น การแต่งกายของวัยรุ่นหญิงในปัจจุบัน เช่น การใส่เสื้อสายเดี่ยว การนุ่งกระโปรงสั้น การใส่เสื้อเกาะอก หรือการใส่เสื้อรัดรูปจนมองเห็นสัดส่วนของร่างกายเป็นต้น สิ่งเหล่านี้ถือเป็นการกระทำหรือพฤติกรรมที่ยั่วให้เพศชายเกิดแรงขับทางเพศได้ และความเอื้ออำนวยของสถานเริงรมย์ และสิ่งบันเทิงต่าง ๆ ก็เป็นแรงเสริมให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ซึ่งการมีเพศสัมพันธ์ในลักษณะนี้วัยรุ่น

.....
มักไม่ได้คิดว่าจะเกิดขึ้น จึงไม่ได้เตรียมตัวและเตรียมการในการป้องกันผลกระทบในภายหลังการมีเพศสัมพันธ์ เช่น การตั้งครรภ์ จึงเป็นภาระตกอยู่ที่ฝ่ายหญิงเพียงฝ่ายเดียว

กล่าวโดยสรุป พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หมายถึง การกระทำของวัยรุ่นที่ก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร โดยการเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชนในลักษณะกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การอยู่กับเพศตรงข้ามตามลำพัง การแต่งตัวสัมผัสในเชิงชู้สาวกับเพศตรงข้าม และการแต่งกายที่ล่อแหลม ซึ่งการกระทำดังกล่าวนำไปสู่ผลกระทบต่อตนเอง

ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น

ยุพิน พิมพ์สวัสดิ์ (Pimsawat, 2014: 35 - 39) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ไว้ 6 ด้าน ได้แก่

1. การใช้สารเคมีกระตุ้นอารมณ์ทางเพศและการดื่มของมึนเมา เนื่องจากสังคมไทยปัจจุบันพฤติกรรมการดื่มสุราเป็นเรื่องปกติธรรมดา ที่เราพบเห็นโดยทั่วไปในสังคม การดื่มสุราและการใช้สารเคมีกระตุ้นอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่น จะส่งผลกระทบต่อระบบประสาท เมื่อวัยรุ่นดื่มสุราและใช้สารเคมี เข้าไปแล้วจะออกฤทธิ์ไปกดการทำงานของระบบประสาทส่วนกลาง ทำให้พฤติกรรมเปลี่ยนไป ขาดความยับยั้งชั่งใจ จึงพบว่าผู้ที่ดื่มสุราและใช้สารเคมี จะมีพฤติกรรมแสดงออกในลักษณะต่าง ๆ ที่ผิดแปลกกว่าปกติ ถ้าแสดงพฤติกรรมทางเพศที่เก็บกดไว้ เป็นการกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกทางเพศขึ้น อาจนำไปสู่พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ได้ ฉะนั้นการใช้สารเคมีกระตุ้นอารมณ์ทางเพศและการดื่มของมึนเมาจึงเป็นพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น

2. การเที่ยวสถานบันเทิงและสถานพักผ่อนหย่อนใจเป็นสิ่งที่วัยรุ่นอยากลอง และการเที่ยวในเวลากลางคืนทำให้มีโอกาสใกล้ชิดกับเพศตรงข้าม รวมทั้งบรรยากาศของสถานที่ ก่อให้เกิดอารมณ์เคลิบเคลิ้มเป็นการกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ จึงนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ฉะนั้นการเที่ยวสถานบันเทิงและสถานพักผ่อนหย่อนใจเป็นพฤติกรรมหนึ่งที่เป็นพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในเด็กวัยรุ่น

3. การเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชนในลักษณะกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ โลกในยุคปัจจุบัน อาจเรียกได้ว่าเป็นยุคโลกาภิวัตน์ ซึ่งเป็นยุคที่มีวิวัฒนาการของข้อมูลข่าวสาร ด้วยเทคโนโลยีทันสมัย ทำให้สามารถถ่ายทอดข่าวสารต่าง ๆ รวมทั้งข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องเพศ ผ่านสื่อต่าง ๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ อินเทอร์เน็ต ได้อย่างรวดเร็ว ประชาชนรวมถึงวัยรุ่นสามารถเข้าถึงข่าวสารต่าง ๆ ได้โดยไม่ยากนักโดยเฉพาะในสังคมเมืองวัยรุ่นจึงมีโอกาสสัมผัสกับสื่อมวลชนหลายแขนงซึ่งสื่อต่าง ๆ นั้นมีอิทธิพลต่อความคิดและพฤติกรรมของวัยรุ่นในทางบวกและทางลบ แต่สิ่งที่น่าห่วงใยคือ มีสื่อมวลชนจำนวนไม่น้อยที่จัดทำโดยหวังเพียงผลทางธุรกิจโดยไม่คำนึงถึงผลเสียที่จะเกิดแก่วัยรุ่นสิ่งที่ปรากฏ คือ วัยรุ่นได้สัมผัสกับสื่อที่ให้ข้อมูลข่าวสารที่ไม่เหมาะสม อาทิ ภาพเปลือย โป๊ อาจนำไปสู่พฤติกรรมทางเพศก่อนเวลาอันสมควรได้โดยง่าย หนังสือ และวิดีโอประเภทยั่วยุต่อความรู้สึกทางเพศของวัยรุ่นปรากฏอยู่ในท้องตลาดจำนวนมาก

ตามพัฒนาการตามวัยของวัยรุ่นนั้นด้วยนิสัยที่อยากรลอง ทำให้วัยรุ่นเกิดการเรียนรู้เรื่องเพศอย่างรวดเร็ว ฉะนั้นการที่เด็กวัยรุ่นได้เรียนรู้ข้อมูล ข่าวสารในเรื่องเพศจากสื่อต่าง ๆ เช่น การอ่านหนังสือลามก การดูภาพยนตร์ การร่วมเพศ การดูวิดีโอ สื่ออินเทอร์เน็ตที่เร้าอารมณ์ทางเพศจึงนำไปสู่พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ได้ง่าย ฉะนั้น

.....
การเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชนลักษณะกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ จึงเป็นพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น

4. การแต่งงานสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงในเชิงชู้สาว ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ นับว่าเป็นจุดเริ่มต้นที่จะนำวัยรุ่นไปสู่ความรักและการแต่งงาน หรือการมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม ความสัมพันธ์ของวัยรุ่นมักจะเริ่มต้นกับการเที่ยวกับเพื่อนทั้งสองเพศเป็นกลุ่ม จากนั้นจะเป็นการนัดเที่ยวกับคู่รักพร้อมกันหลาย ๆ คู่ และสุดท้ายจะเป็นการนัดพบหรือนัดหมาย (Dating) กับคู่รักตามลำพัง เพื่อที่จะมีโอกาสได้ใกล้ชิดสนิทสนม และเรียนรู้ซึ่งกันและกัน โดยพฤติกรรมทางเพศ จะเริ่มต้นจากการจับมือถือแขน การจูบ การโอบกอด การเดินร่าที่ใกล้ชิด และวัยรุ่นชายอาจมีพฤติกรรมที่เกิดเล่ห์ขบเขต โดยการแต่งตัวสัมผัสล่อลวงร่างกายของฝ่ายหญิง ทั้งระดับท่อนบนและระดับท่อนล่าง ซึ่งการที่วัยรุ่นหญิงเปิดโอกาสให้เพศตรงข้ามแตะเนื้อต้องตัวและมีการเล้าโลมได้จะเป็นขั้นแรกที่จะนำไปสู่การได้เสียกันในที่สุด

5. การอยู่กับเพศตรงข้ามตามลำพัง ในสถานที่ต่าง ๆ เช่น ที่สาธารณะ โรงภาพยนตร์ สถานบันเทิง ทำให้มีโอกาสใกล้ชิดกัน เกิดการถูกเนื้อต้องตัวกัน เกิดอารมณ์ทางเพศ และนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ฉะนั้นพฤติกรรมการอยู่กับเพศตรงข้ามตามลำพัง เป็นพฤติกรรมหนึ่งที่อยู่ในพฤติกรรมเสี่ยง

6. การแต่งกายล่อแหลม วัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่ขบถและอยากเรียนรู้ จึงยอมรับสิ่งใหม่ๆ อย่างง่ายดาย วัยรุ่นหญิงซึ่งเป็นกลุ่มที่รักสวยรักงาม และต้องการเป็นที่สนใจของเพศตรงข้าม จึงทำให้วัยรุ่นสนใจเรื่องการแต่งตัวให้เป็นที่สนใจและเข้ากับกลุ่มได้

สรุปได้ว่า พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ องค์ประกอบของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์จะประกอบไปด้วยพฤติกรรมต่าง ๆ ได้แก่ การรับสื่อกระตุ้นทางเพศจากสื่อ การมีนัดและอยู่ตามลำพังกับเพศตรงข้าม การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์และการใช้สิ่งเสพติด และการเที่ยวสถานเริงรมย์

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร

2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากรโดยจำแนกตามระดับชั้น

สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร ที่มีระดับชั้นต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์แตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ นักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2563 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 306 คน (ข้อมูลจำนวนนักเรียนจากฝ่ายทะเบียนของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร, ปีการศึกษา 2563)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ นักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2563 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัศิลปากร จำนวน 144 คนโดยผู้วิจัยกำหนดกลุ่มตัวอย่างคำนวณจากสูตรยามาเน่ (Yamane, 1967: 886) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 โดยกำหนดค่าความคลาดเคลื่อนที่ยอมให้เกิดขึ้นได้ร้อยละ 5 และสุ่มตัวอย่างแบบใช้ความน่าจะเป็น โดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) จำแนกตามระดับชั้น ตามสัดส่วนประชากร และใช้วิธีการจับฉลากรายชื่อ นักเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถาม จำนวน 1 ชุด ที่ให้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ให้ข้อมูล ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรม แบ่งออกเป็น 2 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับชั้น คำถามแบบกำหนดตัวเลือก (Forced Choice)

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ผู้วิจัยได้สร้างและพัฒนาเครื่องมือตามนิยามศัพท์ ประกอบด้วยคำถามจำนวน 28 ข้อ แบ่งเป็น 4 ด้าน ได้แก่

ด้านที่ 1 การเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชนในลักษณะกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

ด้านที่ 2 การอยู่กับเพศตรงข้ามตามลำพัง

ด้านที่ 3 การแต่งตัวต้องสัมผัสในเชิงชู้สาวกับเพศตรงข้าม

ด้านที่ 4 การแต่งกายที่ล่อแหลม

โดยลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับดังนี้

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นนักเรียนปฏิบัติมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นนักเรียนปฏิบัติมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นนักเรียนปฏิบัติปานกลาง
น้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นนักเรียนปฏิบัติน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นนักเรียนปฏิบัติน้อยที่สุด

ให้ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกตอบเพียง 1 ตัวเลือก โดยมีเกณฑ์ในการให้คะแนน คือ ข้อความที่แสดงถึงพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ หากตอบมากที่สุดจนถึงน้อยที่สุดให้คะแนน 5, 4, 3, 2 และ 1 ตามลำดับ

การแปลความหมายคะแนนของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลตามเกณฑ์ของ Best, 1981: 179 ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.49 หมายถึง มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ อยู่ในระดับน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ย 1.50 - 2.49 หมายถึง มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ อยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 2.50 - 3.49 หมายถึง มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ อยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 3.50 - 4.49 หมายถึง มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ อยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 4.50 - 5.00 หมายถึง มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ อยู่ในระดับมากที่สุด

การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการสร้างและพัฒนาเครื่องมือ ในส่วนของแบบสอบถามโดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยศึกษาค้นคว้าเอกสารงานวิจัย และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับ เพื่อสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ
2. กำหนดกรอบแนวคิดเพื่อสร้างแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย
3. สร้างแบบสอบถามที่มีเนื้อหาครอบคลุมตามนิยามศัพท์เฉพาะและวัตถุประสงค์ของการวิจัย และตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) จากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนรวมทั้งสิ้น 3 ท่าน โดยใช้วิธีหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index of Item Objective Congruence) แล้วนำตารางวิเคราะห์ค่า IOC ของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้องโดยใช้สูตรคำนวณ จากนั้นผู้วิจัยทำการคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ .50 ขึ้นไป เพื่อนำไปทดลองใช้ต่อไป ซึ่งค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00
4. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น และได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริงที่ใช้ในการวิจัย จำนวน 30 คน
5. หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .975

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยดำเนินการขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล โดยทำหนังสือถึงผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร (มัธยมศึกษา)
2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้ผ่านการพัฒนาและปรับปรุงจนมีคุณภาพในระดับที่ยอมรับได้ไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง
3. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างในคาบแนะแนว จำนวน 144 ฉบับ และรวบรวมแบบสอบถามกลับคืนมาด้วยตนเอง และหลังจากรับแบบสอบถามคืน ผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลที่ได้รับ พบแบบสอบถามสมบูรณ์จำนวนฉบับ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 100
4. นำข้อมูลทั้ง 144 ฉบับ มาวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาจัดระเบียบลงรหัส และทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ ระดับชั้น ใช้สถิติความถี่ (f) และร้อยละ (%)
2. การวิเคราะห์พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ จำแนกตามระดับชั้น โดยการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) และหากพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้ทำการทดสอบหาความแตกต่างรายคู่ ด้วยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe Test all Possible Comparison)

ผลการวิจัย

การวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ดังปรากฏในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าระดับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่าง

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ค่าระดับ
การเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชนในลักษณะกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ	2.05	0.87	น้อย
การอยู่กับเพศตรงข้ามตามลำพัง	1.38	0.77	น้อยที่สุด
การแต่งตัวที่ล่อแหลม	1.32	0.65	น้อยที่สุด
รวม	1.61	0.65	น้อย

จากตารางที่ 1 พบว่ากลุ่มตัวอย่าง มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.61$, S.D. = .65) การเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชนในลักษณะกระตุ้นอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.05$, S.D. = .87) รองลงมาได้แก่ การแต่งตัวที่ล่อแหลมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.32$, S.D. = .65) การอยู่กับเพศตรงข้ามตามลำพังอยู่ในระดับน้อยที่สุด ($\bar{X} = 1.38$, S.D. = .77) และการแต่งกายที่ล่อแหลมอยู่ในระดับน้อยที่สุด ($\bar{X} = 1.32$, S.D. = .65) ตามลำดับ

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร ในด้านการเปิดรับข่าวสาร
จากสื่อมวลชนในลักษณะกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

ด้านการเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชนในลักษณะ กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ค่าระดับ
1. ข้าพเจ้าอ่านหนังสือลามก นวนิยายลามก ดูรูปภาพลามก	2.10	1.15	น้อย
2. ข้าพเจ้าดูภาพยนตร์ลามก หรือวิดีโอ วีซีดี ดีวีดี วิดีโอลามก	1.98	1.23	น้อย
3. ข้าพเจ้าดูละครโทรทัศน์ที่มีการกอดจูบ ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ	2.35	1.16	น้อย
4. ข้าพเจ้าเข้าดูเว็บไซต์ในอินเทอร์เน็ตที่มีเนื้อหาหรือภาพปลุกเร้า อารมณ์ทางเพศ	2.11	1.30	น้อย
5. ข้าพเจ้าดูสื่อโฆษณาในสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่แสดงการสัมผัสกอดจูบ ลูกคลานเนื้อตัวร่างกายระหว่างชายหญิง	1.80	0.97	น้อย
6. ข้าพเจ้าอ่านหนังสือการ์ตูนลามก	1.76	1.18	น้อย
7. ข้าพเจ้าอ่านคอลัมน์ตอบปัญหาทางเพศในหนังสือพิมพ์ นิตยสาร และสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ	1.93	1.11	น้อย
8. ข้าพเจ้าได้ฟังหรือพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องเพศที่ปลุกเร้าอารมณ์ ทางเพศจากเพื่อน ๆ	2.41	1.40	น้อย
รวม	2.05	0.87	น้อย

จากตารางที่ 2 พบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในด้านการเปิดรับข่าวสาร
จากสื่อมวลชนในลักษณะกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ โดยรวมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.05$, S.D. = 0.87) เมื่อพิจารณา
เป็นรายข้อและเรียงลำดับจากมากไปน้อย อันดับแรกได้แก่ ข้าพเจ้าได้ฟังหรือพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องเพศที่ปลุกเร้า
อารมณ์ทางเพศจากเพื่อน ๆ อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.41$, S.D. = 1.40) รองลงมาได้แก่ ข้าพเจ้าเข้าดูเว็บไซต์ใน
อินเทอร์เน็ตที่มีเนื้อหาหรือภาพปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.11$, S.D. = 1.30) ตามลำดับ

ตารางที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับ ของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร ในด้านการอยู่กับเพศ
ตรงข้ามตามลำพัง

ด้านการอยู่กับเพศตรงข้ามตามลำพัง	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ค่าระดับ
1. ข้าพเจ้าอยู่ลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้ามในมุมหรือห้องต่าง ๆ ในบริเวณที่ลับตาคนที่ไม่มีคนเห็นหรือบริเวณที่มีแสงสว่างน้อย ในโรงเรียน เช่น ห้องเรียน ห้องสมุด ห้องน้ำในโรงเรียน	1.47	0.95	น้อยที่สุด
2. ข้าพเจ้านั่งคุยอยู่ลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้ามในที่พักอาศัย ที่เป็นบ้านเช่า/หอพัก หรือบ้านพักส่วนตัวของนักเรียน	1.37	0.87	น้อยที่สุด
3. ข้าพเจ้าอยู่ลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้ามในบริเวณที่ลับตาคน ที่ไม่มีคนเห็นเช่น สวนสาธารณะ สถานที่ที่เปลี่ยวกลางคืน โรงภาพยนตร์ ห้องน้ำ ค่ายต่าง ๆ เป็นต้น	1.40	0.93	น้อยที่สุด
4. ข้าพเจ้าไปทำงานหรือการบ้านหรืออ่านหนังสือที่ห้องพัก ของเพื่อนต่างเพศตามลำพังสองต่อสอง	1.35	0.88	น้อยที่สุด
5. ข้าพเจ้านัดพบกับเพศตรงข้ามเพื่อฟังเพลง ดูหนัง หรือสังสรรค์ ในห้องพักลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้าม	1.40	0.95	น้อยที่สุด
6. ข้าพเจ้าไปเที่ยวและอยู่ในที่ลับตา หลังเลิกเรียนก่อนกลับบ้าน ลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้าม	1.28	0.80	น้อยที่สุด
รวม	1.38	0.77	น้อยที่สุด

จากตารางที่ 3 พบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในด้านการอยู่กับเพศตรงข้าม
ตามลำพังโดยรวมอยู่ในระดับน้อยที่สุด ($\bar{X} = 1.38$, S.D. = 0.77) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อและเรียงลำดับ
จาก มากไปน้อย อันดับแรกได้แก่ ข้าพเจ้าอยู่ลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้ามในมุมหรือห้องต่าง ๆ ในบริเวณที่
ลับตาคน ที่ไม่มีคนเห็น หรือบริเวณที่มีแสงสว่างน้อยในโรงเรียนเช่นห้องเรียน ห้องสมุด ห้องน้ำในโรงเรียน
อยู่ในระดับน้อยที่สุด ($\bar{X} = 1.47$, S.D. = 0.946) รองลงมาได้แก่ ข้าพเจ้าอยู่ลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้าม
ในบริเวณที่ลับตาคนที่ไม่มีคนเห็นเช่น สวนสาธารณะ สถานที่ที่เปลี่ยวกลางคืน โรงภาพยนตร์ ห้องน้ำ ค่ายต่าง ๆ
 เป็นต้น อยู่ในระดับน้อยที่สุด ($\bar{X} = 1.40$, S.D. = 0.93) ตามลำดับ

ตารางที่ 4 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับ ของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร ในด้านการจะต้อง
สัมผัสในเชิงชู้สาวกับเพศตรงข้าม

ด้านการจะต้องสัมผัสในเชิงชู้สาวกับ เพศตรงข้าม	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ค่าระดับ
1. ข้าพเจ้าและเพศตรงข้ามได้กอดจูบและเล้าโลมกัน	1.32	0.91	น้อยที่สุด
2. ข้าพเจ้าและเพศตรงข้ามนอนหนุนตักกันและกัน	1.55	1.02	น้อย
3. ข้าพเจ้าและเพศตรงข้ามจับมือกันในขณะดูภาพยนตร์ใน โรงภาพยนตร์	1.49	1.06	น้อยที่สุด
4. ข้าพเจ้ากับเพศตรงข้ามมักหยอกล้อแบบถูกเนื้อต้องตัวกัน ตามสบาย	2.01	1.18	น้อย
5. ข้าพเจ้าเอบกอดกับเพศตรงข้ามโดยถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา	1.87	.913	น้อย
6. เมื่อพูดคุยกับเพื่อนต่างเพศข้าพเจ้ามักสัมผัสเนื้อตัวเพศตรงข้าม	1.69	1.09	น้อย
7. ข้าพเจ้าเดินคล้องแขนกับเพศตรงข้าม	1.90	1.20	น้อย
8. ข้าพเจ้ามักโอบไหล่-เอวกับเพศตรงข้าม	1.79	1.21	น้อย
รวม	1.70	0.93	น้อย

จากตารางที่ 4 พบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในด้านการจะต้องสัมผัสในเชิง
ชู้สาวกับเพศตรงข้าม โดยรวมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.70$, S.D. = 0.93) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อและเรียงลำดับ
จากมากไปน้อย อันดับแรก ได้แก่ ข้าพเจ้ากับเพศตรงข้ามมักหยอกล้อแบบถูกเนื้อต้องตัวกันตามสบายอยู่ในระดับ
น้อย ($\bar{X} = 2.01$, S.D. = 1.180) รองลงมาได้แก่ ข้าพเจ้าเดินคล้องแขนกับเพศตรงข้าม อยู่ในระดับน้อย
($\bar{X} = 1.90$, S.D. = 1.20) ตามลำดับ

ตารางที่ 5 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับ ของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร ในด้านการแต่งกาย
ที่หล่อแหลม

ด้านการแต่งกายที่หล่อแหลม	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ค่าระดับ
1. ข้าพเจ้ามักสวมเสื้อสายเดี่ยว เสื้อเกะอก เสื้อยัดรัดรูป นุ่งกระโปรงสั้น กางเกงขาสั้น กางเกงรัดรูป ขณะอยู่กับเพศ ตรงข้าม	1.40	0.90	น้อยที่สุด
2. ข้าพเจ้าแต่งกายโดยการปลดกระดุมเสื้อด้านหน้าเพื่อดึงดูด ความสนใจจากเพศตรงข้าม	1.26	0.78	น้อยที่สุด
3. ข้าพเจ้าใส่เสื้อผ้าที่มีเนื้อโป่งเบาบางเพื่อเปิดเผยให้เห็นเนื้อตัว	1.25	0.67	น้อยที่สุด
4. ข้าพเจ้าแต่งกายหล่อแหลมตามแบบอย่างดาราที่ชื่นชอบ	1.24	0.67	น้อยที่สุด
5. ข้าพเจ้าแต่งกายนุ่งสั้น เสื้อรัดรูป กางเกงรัดรูป เมื่อไป ห้างสรรพสินค้า	1.53	0.98	น้อย
6. เมื่อไปงานเลี้ยงสังสรรค์ข้าพเจ้ามักใส่สายเดี่ยว เกะอก กางเกง รัดรูปไปร่วมงาน	1.23	0.73	น้อยที่สุด
รวม	1.32	0.65	น้อยที่สุด

จากตารางที่ 5 พบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในด้านการแต่งกายที่หล่อแหลม โดยรวมอยู่ในระดับน้อยที่สุด ($\bar{X} = 1.32$, S.D. = 0.65) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อและเรียงลำดับจากมากไปน้อย อันดับแรก ได้แก่ ข้าพเจ้าแต่งกายนุ่งสั้น เสื้อรัดรูป กางเกงรัดรูป เมื่อไปห้างสรรพสินค้า อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.53$, S.D. = 0.98) รองลงมาได้แก่ ข้าพเจ้ามักสวมเสื้อสายเดี่ยว เสื้อเกะอก เสื้อยัดรัดรูป นุ่งกระโปรงสั้น กางเกงขาสั้น กางเกงรัดรูป ขณะอยู่กับเพศตรงข้าม อยู่ในระดับน้อยที่สุด ($\bar{X} = 1.40$, S.D. = 0.90) ตามลำดับ

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคลได้แก่ ระดับชั้น โดยใช้สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) และหากพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติจะทำการตรวจสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของ Scheffe' ดังปรากฏในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าระดับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับชั้น

ระดับชั้น	n	$\bar{X}$	S.D.	ค่าระดับ
1. ระดับชั้น ม.4	46	1.77	0.81	น้อย
2. ระดับชั้น ม.5	50	1.48	0.44	น้อยที่สุด
3. ระดับชั้น ม.6	48	1.60	0.64	น้อย
รวม	144	1.61	0.65	น้อย

จากตารางที่ 6 พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับชั้นที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์โดยรวมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.61$) โดยนักเรียนระดับชั้น ม.4 มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.77$) เป็นอันดับแรก รองลงมานักเรียนระดับชั้น ม.6 มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.60$) และนักเรียนระดับชั้น ม.5 มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับน้อยที่สุด ($\bar{X} = 1.48$) ตามลำดับ

ตารางที่ 7 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับชั้น

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	sig
ระหว่างกลุ่ม	2	1.982	0.991	2.400	0.094
ภายในกลุ่ม	141	58.215	0.413		
รวม	143	60.197			

จากตารางที่ 7 พบว่า กลุ่มตัวอย่าง ที่มีระดับชั้นต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ไม่แตกต่างกัน

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร ผลการศึกษามีดังนี้ พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนพบว่า อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.61$) โดยจำแนกเป็น 4 ด้านดังนี้ ด้านการเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชนในลักษณะกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ พบว่า อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.05$) ด้านการแต่งตัวสัมผัสในเชิงชู้สาวกับเพศตรงข้าม พบว่า อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.70$) ด้านการอยู่กับเพศตรงข้ามตามลำพัง พบว่า อยู่ในระดับน้อยที่สุด ($\bar{X} = 1.38$) ด้านการแต่งกายที่ล่อแหลม พบว่า อยู่ในระดับน้อยที่สุด ($\bar{X} = 1.32$)

2. การวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากรโดยจำแนกตามระดับชั้น ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนที่มีระดับชั้นต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผลการวิจัย

จากการสรุปผลการวิจัย สามารถนำมาอภิปรายตามวัตถุประสงค์และสมมติฐานของการวิจัย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร สามารถอภิปรายตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน พบว่า กลุ่มตัวอย่างนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.61$) อธิบายได้ว่า ปัจจุบันปัญหาการตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร มีแนวโน้มลดลง แต่พฤติกรรมเสี่ยงในด้านอื่น ๆ มีจำนวนเพิ่มขึ้น เช่น โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การมีจำนวนคู่นอนที่เพิ่มจำนวนมากขึ้น ยังส่งผลต่อพฤติกรรมทางเพศที่น่าเป็นห่วง แม้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อยก็ตาม แต่ด้วยสถานการณ์ปัจจุบัน กลุ่มตัวอย่างต้องใช้เครื่องมือ อุปกรณ์สื่อสาร ในการศึกษาเล่าเรียน ทำให้มีโอกาสในการเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชนต่าง ๆ ในลักษณะกระตุ้นอารมณ์ทางเพศได้สะดวกขึ้น การอยู่กับเพศตรงข้ามตามลำพัง การแตะต้องสัมผัสในเชิงชู้สาวกับเพศตรงข้าม โดยผู้ปกครองในปัจจุบันให้อิสระกับวัยรุ่นมากขึ้น ในการไปดูหนัง เดินห้างสรรพสินค้า ทำให้ง่ายต่อการอยู่ด้วยกันตามลำพัง และการแต่งกายที่ล่อแหลม ซึ่งในปัจจุบันวัยรุ่นแต่งกายเลียนแบบบุคคลที่มีชื่อเสียง ดารา นักแสดง โดยการแต่งกายให้เป็นที่น่าสนใจ แต่ด้วยกลุ่มตัวอย่างมีเป้าหมายในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น เพื่อเข้าศึกษาต่อในสาขา คณะ และมหาวิทยาลัยที่ตนต้องการ ครอบครัว และโรงเรียนให้การอบรม ให้ความรู้ ข้อมูลข่าวสาร และการปฏิบัติตนที่เหมาะสมต่อเพศตรงข้าม ครอบครัวของนักเรียนส่วนใหญ่แล้ว ผู้ปกครองให้ความสนใจ ดูแลเอาใจใส่นักเรียนอย่างใกล้ชิด ให้การสนับสนุนในเรื่องที่ถูกต้อง ดีงาม ทั้งนี้โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศิลปากร มีกฎ ระเบียบข้อบังคับอย่างเข้มงวด ในการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้ามอย่างเหมาะสม ทำให้กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับน้อย สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมอรุา ไชยสวัสดิ์ (Chaisawat, 2008) ได้ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในเขตชุมชนเมือง จังหวัดนครปฐม ผลการศึกษาพบว่า ภาพรวมของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับน้อย นอกจากนี้ ยุพิน พิมพ์สวัสดิ์ (Pimsawat, 2014) ได้ศึกษา ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตจังหวัดมุกดาหาร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนหญิงมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนโดยภาพรวมอยู่ในระดับต่ำ และ สิรินพร ประวีณานุสรณ์ (Praweenanusorn, 2014) ได้ศึกษาปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดชลบุรี ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา จังหวัดชลบุรีอยู่ในระดับน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนเหล่านี้ศึกษาอยู่ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งมีกฎ ระเบียบ ข้อบังคับอย่างเข้มงวด และนักเรียนส่วนใหญ่มีเป้าหมายทางการศึกษาที่ชัดเจนในการศึกษาต่อ

ในระดับที่สูงขึ้นไป มีความประพฤติปฏิบัติในทางที่เหมาะสม ครอบครัวนักเรียนส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัว ส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับบิดาและมารดา ซึ่งเป็นสถาบันแรกที่ทำให้การเลี้ยงดู ช่วยเหลือ ให้ความรัก ความอบอุ่น มีการอบรมสั่งสอนบุตรหลานตามขนบธรรมเนียมประเพณีไทย เป็นการวางรากฐานในการพัฒนาบุคลิกภาพของวัยรุ่น จึงทำให้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนอยู่ในระดับน้อย

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ด้านการเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชนในลักษณะกระตุ้นอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.05$) เป็นอันดับแรก สอดคล้องกับ บรรจง พลไชย (Phonchai, 2011) ได้ศึกษาพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งในเขตเทศบาลเมืองนครพนม ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างดูเว็บไซต์และวีซีดีที่เป็นสื่อกระตุ้นให้มีความรู้สึทางเพศ เนื่องจากสภาพสังคมในปัจจุบันเป็นสังคมที่มีการเปิดกว้างของการรับข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ได้อย่างง่ายดาย เช่น ดูหนังสือลามก ดูวีซีดีลามก ดูเว็บไซต์ลามก พุดคุยกันทางอินเทอร์เน็ต และโทรศัพท์คุยเรื่องเพศ รองลงมาด้านการแต่งตัวสัมผัสในเชิงชู้สาวกับเพศตรงข้าม อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.70$) สอดคล้องกับ ยุพิน พิมพ์สวัสดิ์ (Pimsawat, 2014) ได้ศึกษา ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตจังหวัดมุกดาหาร ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ การจับมือถือแขนกับคู่รัก ด้านการอยู่กับเพศตรงข้ามตามลำพัง อยู่ในระดับน้อยที่สุด ($\bar{X} = 1.38$) สอดคล้องกับ กัญญา กลายสุข (Klaysuk, 2009) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น กรณีศึกษานักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จังหวัดพิษณุโลก ผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นมีพฤติกรรมเสี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ได้แก่ การมีรักและอยู่ตามลำพังกับเพศตรงข้าม และด้านการแต่งกายที่ล่อแหลม อยู่ในระดับน้อยที่สุด ($\bar{X} = 1.32$) สอดคล้องกับ สิรินพร ประวีณานุสรณ์ (Praweenanusorn, 2014) ได้ศึกษาปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาจังหวัดชลบุรี พบว่า พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ด้านการแต่งกายล่อแหลมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.81$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชนในลักษณะกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.05$) ในข้อคำถาม “ข้าพเจ้าได้ฟังหรือพุดคุยเกี่ยวกับเรื่องเพศที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศจากเพื่อน ๆ” ($\bar{X} = 2.41$) ซึ่งเป็นข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ สิรินพร ประวีณานุสรณ์ (Praweenanusorn, 2014) ได้ศึกษาปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาจังหวัดชลบุรี ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนด้านการเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชนในลักษณะกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ($\bar{X} = 1.87$) สอดคล้องกับงานวิจัยของ ยุพิน พิมพ์สวัสดิ์ (Pimsawat, 2014) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดมุกดาหาร ผลการศึกษาพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ การจับมือถือแขนกับคู่รัก ($\bar{X} = 1.68$) ส่วนด้านการอยู่กับเพศตรงข้ามตามลำพัง พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อยที่สุด ($\bar{X} = 1.38$) ในข้อคำถาม “ข้าพเจ้าอยู่ลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้ามในมุมหรือห้องต่าง ๆ ในบริเวณที่ลับตาคน ที่ไม่มีคนเห็น หรือบริเวณที่มีแสงสว่างน้อยในโรงเรียน เช่น ห้องเรียน ห้องสมุด ห้องน้ำในโรงเรียน” ($\bar{X} = 1.47$) ซึ่งเป็นข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ กัญญา กลายสุข (Klaysuk, 2009) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรม

.....
เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น: กรณีศึกษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จังหวัดพิษณุโลก ผลการศึกษาพบว่า การอยู่ตามลำพังกับเพศตรงข้ามทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ส่วนด้านการแต่งกายที่ล่อแหลม พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อยที่สุด ($\bar{X} = 1.32$) ในข้อคำถาม “ข้าพเจ้าแต่งกายนุ่งสั้น เสื้อรัดรูป กางเกงรัดรูป เมื่อไปห้างสรรพสินค้า” ($\bar{X} = 1.53$) ซึ่งเป็นข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ นิชาภัทร ปุ่นมีกิจ (Punmeekij, 2020) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเมืองพัทยา ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การนุ่งกระโปรงสั้น กางเกงรัดรูป ($\bar{X} = 2.07$) การใส่เสื้อสายเดี่ยว เอวลอย เกะออก แต่งกายรัดรูป ($\bar{X} = 1.92$) และ วรรณศิริ ประจันโน (Prachanno, 2017) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายตามแนวความคิดการให้ข้อมูลข่าวสาร แรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีการแต่งกายนุ่งสั้น สายเดี่ยว เอวลอย เกะออก แต่งตัวโป๊ และล่อแหลม ($\bar{X} = 1.39$)

2. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร จำแนกตามระดับชั้น สามารถอภิปรายผลตามสมมติฐานการวิจัยได้ ดังนี้

จากสมมติฐานการวิจัย นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร ที่มีระดับชั้นต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์แตกต่างกัน

ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่มีระดับชั้นต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน แสดงให้เห็นว่านักเรียนหญิงในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย บริบททางสิ่งแวดล้อม การอบรมเลี้ยงดูในครอบครัว การได้รับการถ่ายทอดความรู้ การปลูกฝังทัศนคติ ค่านิยมที่ถูกต้องไม่ต่างกัน ทำให้มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ไม่ต่างกัน สอดคล้องกับผลการศึกษาของ สมิตตา สว่างทุกข์ (Sawangtook, 2015) การศึกษาการตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนกำลังศึกษาอยู่มัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6 ของโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่ง กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่มีชั้นปีที่ศึกษาแตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ข้อเสนอแนะของการวิจัย

ผู้วิจัยขอเสนอแนะพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศิลปากร 2 ด้าน ได้แก่

1. ข้อเสนอแนะจากผลที่ได้จากการวิจัย

ผลการศึกษาครั้งนี้พบว่า ตัวแปรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน ได้แก่ ด้านการเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชนในลักษณะกระตุ้นอารมณ์ทางเพศมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ดังนั้นโรงเรียนควรจัดกิจกรรมให้ความรู้ ให้ประสบการณ์แก่นักเรียนเกี่ยวกับแนวทางในการส่งเสริม ปลูกฝัง และหล่อหลอม เรื่องพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ให้นักเรียน โดยการจัดประชุม อบรม สอดแทรกเนื้อหาในวิชาเรียน

.....
เพื่อให้ นักเรียนสามารถปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้ามได้อย่างเหมาะสม การประสานความร่วมมือกับสถาบันหรือหน่วยงานอื่น ๆ ของสังคมที่เกี่ยวข้อง ควรเผยแพร่ สื่อมวลชนทำให้นักเรียนเข้าถึงการปฏิบัติตน การวางแผนให้เหมาะสมต่อเพศตรงข้าม ซึ่งเป็นแนวทางนำไปสู่การพัฒนาตนเอง เพื่อให้นักเรียนสามารถดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุข

2. ข้อเสนอแนะเพื่อใช้ในการวิจัยครั้งต่อไป

ผลการศึกษานี้ได้ทำการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิง ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนสำหรับข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะแตกต่างจากการศึกษานี้ เช่นนักเรียนที่ศึกษาในโรงเรียนสังกัดอื่น ๆ ได้แก่ อาชีวศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เพื่อเปรียบเทียบผลที่ได้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศิลปากร ว่ามีความคล้ายคลึงหรือแตกต่างกันในด้านใดบ้าง มากน้อยเพียงใด และศึกษาในกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ ให้กว้างขวาง เพื่อเป็นแนวทางในการประพจน์ปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้ามได้อย่างเหมาะสม

2.2 ควรมีการวิจัยเชิงทดลองเพื่อศึกษาถึงผลของความเสี่ยงของตัวแปรต่าง ๆ ในพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา เพื่อประโยชน์ในการนำไปใช้ต่อไป

2.3 ควรมีการศึกษาเชิงคุณภาพในกลุ่มตัวอย่างผู้ปกครองนักเรียนที่มีการส่งเสริมพฤติกรรม การมีวินัยในตนเอง โดยวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล การใช้การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกนำไปใช้ประโยชน์มากยิ่งขึ้น

2.4 ควรหาตัวแปรอื่น ๆ ที่เป็นปัจจัยส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน เช่น ตัวแปรผลการเรียน อาชีพผู้ปกครอง เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างถึงพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ต่อไป

References

- Best, J. (1981). **Research in Education**. 4th ed. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall.
- Chaisawat, S. (2008). **Risk Behavior towards The Sexual Relationship of Vocational Students in Community Muang Nakhon Pathom Province**. Master of Education Thesis Program in Development Education Faculty of Education Silpakorn University. (in Thai)
- Institute for Population and Social Research. (2020). **Thailand Health 2020**. Mahidol University.
- Klaysuk, K. (2009). **Factors Affecting Sexual Behaviors among Adolescents : A Case Student among Lower Secondary School Students in Schools under The Office of The Basic Education Commission, Phitsanulok Province**. Master of Health Programme Thesis Program in Public Health Faculty of Nursing Naresuan University. (in Thai)

- Phatttharakul, W. (2009). **Knowledge Management for Solving Risk Sexual Behaviors of High School Students in Phra Nakhon Si Ayutthaya Province**. This Study was Supported by National Research Council of Thailand Phranakhon Si Ayutthaya Rajabhat University. (in Thai)
- Phonchai, B. (2011). "Sexual Behavior among Grade 11 Students in a Secondary School in Nakhon Phanom Municipality". **J Prapokklao Hosp Clin Med Educat Center** 28(4): 230-237. (in Thai)
- Pimsawat, Y. (2014). **Factors Related to a Risky Behavior of Sexual Relations among The High School Female Students in Mukdahah Province**. Master of Public Health Promotion Thesis Program in Health Promotion Faculty of Nursing Ubon Ratchathani Rajabhat University. (in Thai)
- Piyagul, P. (2016). **Sexual Risk Behavior Among Vocational School Students, Samutprakan Province**. Master of Public Health Promotion Mangement Thesis Program in Public Health Faculty of Public Health Thammasat University. (in Thai)
- Prachanno, W. (2017). "Factors Influencing Sexual Behaviors among Primary School Students Based on The Information-motivation-behavioral Skills Models". **Journal of Nursing Science Chulalongkorn University** 29(2): 39-51. (in Thai)
- Praweenanusorn, S. (2014). **A Study of Sexual Behavior for Secondary Student in Chonburi Province**. Master of Education Thesis Program in Educational Administration Graduate School Burapha University. (in Thai)
- Punmeekij, N. (2020). "Factors Affecting Sexual Risk Behavior among Female Lower Secondary School Students in Pattaya City". **Journal of Public Health Nursing** 34(1): 13-17.
- Sawangtook, S. (2015). "The Study of The Awareness of Sexual Risk Behaviors and Sexual Risk Behaviors of Adolescent Students". **Kuakarun Journal of Nursing** 22(2): 41-54. (in Thai)
- Yamane. (1967). **Taro Statistic : An Introductory Analysis**. New York: Harper & row.